

Arrest

nr. 111 410 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 november 2012 het Rijk binnen en diende op 19 november 2012 een asielaanvraag in. Op 30 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. U bent in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. Het grootste deel van uw leven was u woonachtig in de hoofdstad Colombo. U bent gehuwd met Disna Mangala, die van Singhalese afkomst is. Samen hebben jullie drie minderjarige kinderen. U baatte in Sri Lanka een eigen zaak (Overseas Enterprises) uit die goederen vanuit China importeerde. In 2006 hielp u het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam; ook wel Tamiltijgers genoemd) met de smokkel van enkele containers naar Sri Lanka. U hielp deze containers de douane in Sri Lanka te passeren. Het contact tussen u en het LTTE verliep toen bijna volledig via uw neef Eric James die lid was van het LTTE. Het ging hier om smokkel in goederen, zoals kerosinefornuizen en olielampen. U kon dit aanbod van het LTTE hiertoe onmogelijk weigeren. Het ging in totaal om vier containers die op vier verschillende tijdstippen tussen juni en december 2006 het land binnenkwamen. U vreesde door deze activiteiten toen voor het LTTE problemen te zullen krijgen met de Sri Lankaanse autoriteiten. Dit deed u besluiten in 2007 naar Irak te gaan werken. Uw vertrek naar Irak was daarnaast ook ingegeven door de vraag toentertijd van het LTTE om nog andere werkzaamheden voor hen te doen. Ofschoon u dit weigerde, bleven ze druk op u uitoefenen om meer werk voor hen te verrichten. Doordat u getrouwd was met een Singhalese vrouw stond u volgens hen immers minder in de schijnwerpers van de Sri Lankaanse autoriteiten. U wou dit evenwel niet. U woonde en werkte uiteindelijk van 2007 tot 2009 in Irak. U was er tewerkgesteld in Mazool als een administratief medewerker voor het Amerikaanse bedrijf KBR (Kellogg, Brown & Root Pty Ltd). In 2009 keerde u terug naar Sri Lanka en ging er toen terug in Colombo wonen. In maart 2011 ging u naar Afghanistan, waar u woonde en werkte tot april 2012. U werkte er als inventarisator op de Navo luchtmachtbasis in Khandahar. Toen u in april 2012 terugkeerde naar Sri Lanka, vestigde u zich andermaal in Colombo. U werd toen gecontacteerd door Eric James die een beroep op uw diensten begon te doen. Telkens hij in Colombo was, verbleef hij op uw adres en u diende hem op meerdere tijdstippen naar verschillende adressen in Colombo te brengen. Hij vertelde u dat hij vrijgelaten Tamiltijgers hielp naar het buitenland te vluchten. Op 16 oktober 2012 verbleef Eric James andermaal bij u toen CID (Criminal Investigation Department) en het leger een inval deed in uw woning en Eric James arresteerden. U was op dat ogenblik niet thuis. Aan uw echtgenote werd meegedeeld dat u zich nog diezelfde bij de politie diende te melden. U deed dit niet en dook onder in Negombo. Sindsdien ontbreekt elke informatie over Eric James. De volgende dag kwamen ze opnieuw langs in uw woning op zoek naar u. Hierbij werden documenten in beslag genomen. Vervolgens ontving uw echtgenote via de post een oproepingsbrief van de politie om u op 25 oktober 2012 te melden voor verhoor. Door Eric James verdachten de autoriteiten u van LTTE-lidmaatschap, alsook van het feit dat jullie deze uitgeroeide verzetsbeweging nieuw leven probeerden in te blazen. U beslist hierop Sri Lanka te verlaten. Op 5 november 2012 vloog u vanuit Sri Lanka met een vals Sri Lankaans paspoort naar Maleisië. Op 17 november 2012 verliet u Maleisië. U vloog van daaruit naar een onbekende bestemming, waar u op 18 november 2012 aankwam. Vervolgens reisde u over de weg verder naar België. Op 18 november 2011 kwam u in België aan. De volgende dag diende u hier een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart; een gecertificeerde kopij van uw geboorteakte; geboorteaktes van uw drie kinderen en uw echtgenote; uw huwelijksakte; documenten van uw firma in Colombo; een oproepingsbrief van de politie en een vertaling van deze oproepingsbrief naar het Engels; attesten en foto's die uw verblijf en werkzaamheden in Irak en Afghanistan staven; een foto van uw gearresteerde neef Eric James; een groepsfoto waarop u en uw neef Eric James tevens staan op afgebeeld; foto's van uw kinderen, foto's van het huwelijk van uw zwager; internetartikels over de mishandeling van Tamils in Sri Lanka; de badge van uw oom die bij de douane werkt; een door u op 23 april 2013 geschreven brief gericht aan het Commissariaat-generaal en een stortingsbewijs d.d. 2 augustus 2012 bij de 'National Savings Bank'.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Sri Lanka naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Sri Lanka en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. U verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-geneaal met een

(ver)vals(t) Sri Lankaans paspoort vanuit Colombo naar Kuala Lumpur, Maleisië, te zijn gereisd, van waaruit u met een ander paspoort verder reisde naar een onbekende bestemming. Van daaruit reisde u over de weg verder naar België. De smokkelaars die uw reis regelden zouden voor deze paspoorten gezorgd hebben. U kon tijdens uw gehoor evenwel geen enkel detail geven over de eindbestemming van uw vlucht. Zo wist u niet op welk land, luchthaven of stad/regio u gevolgen hebt. Ook de taal van het land waar u landde, was u onbekend (CGVS, p. 5). Daarnaast bleek u ook geen weet te hebben van de landen of plaatsen die u vervolgens aandeed alvorens in België aan te komen (CGVS, p. 5). Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u in een door u geschreven brief aan effectief tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gelogen te hebben over uw reisweg door na te laten toen mee te delen op welke luchthaven u gevlogen hebt. U deed dit op aangeven van uw reisagent. In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat bij een asielzoeker de verplichting rust om op alle mogelijke momenten tijdens zijn asielaanvraag zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, dus ook over zijn reisweg. De asielinstanties mogen van een asielzoeker ten allen tijde correcte verklaringen verwachten. Bevestigd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal over uw reisweg werd u er bovendien expliciet attent op gemaakt dat u ook de waarheid dient te vertellen over uw reisweg (CGVS, p. 6). U liet daarnaast na in dit schrijven gericht aan het Commissariaat-generaal uw werkelijke reisroute mee te delen. U beperkt zich slechts tot het aangeven dat u hierover niet de volledige waarheid hebt verteld. Wat betreft de door u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voorgehouden reisweg, kan overigens nog op andere ernstige tekortkomingen gewezen worden. Zo slaagde u er tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin in details te geven over de valse identiteit waaronder u van Maleisië naar deze onbekende bestemming reisde. Zo wist u niet van welke nationaliteit het paspoort was, waarmee u reisde of welke identiteit vermeld stond in dit paspoort. U wist evenmin of dit paspoort een visum bevatte. U zou niet in de mogelijkheid zijn geweest dit te controleren en zou hierover ook niet ingelicht zijn door de smokelaar die u vergezelde (CGVS, p. 5 en 6). Over of u dit paspoort ooit in uw handen heeft gehad, legde u overigens tegenstrijdige verklaringen af tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u aanvankelijk en herhaaldelijk dit paspoort nooit in uw handen te hebben gehad, maar wanneer naar de controle op de luchthaven van uw onbekende bestemming werd gepolst, gaf u plots te kennen vlak voor de controle toen dit paspoort wel in uw handen te hebben gehad (CGVS, p. 5 en 6). Wanneer u bijgevolg opnieuw naar de nationaliteit van dit paspoort werd gepolst, gaf u aan de buitenkant van het paspoort nooit gezien te hebben aangezien het in een kaft zat en dit dus niet te weten (CGVS, p. 6). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door de autoriteiten in de luchthavens van zowel Maleisië als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen - men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden -, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u Maleisië werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u niet het minste begin van bewijs kon aanbrengen van uw beweerde vluchtroute (vliegtuigticket, instapkaart, bagagesticker, etc.). Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. Door geen duidelijk zicht te geven op uw reisweg rijst dan ook sterk het vermoeden dat u op een eerder tijdstip uit Sri Lanka vertrokken bent en mogelijks zelfs van elders naar België bent afgereisd. U slaagde er overigens ook niet in uw eigen Sri Lankaans paspoort neer te leggen. Dit zou u achtergelaten hebben bij de reisagent die uw reis regelde. Op de vraag waarom deze uw paspoort diende te hebben, slaagde u er evenwel niet in een coherent en aanvaardbaar antwoord te geven. U gaf in dit verband overigens ook te kennen na uw aankomst in België niets ondernomen te hebben om dit paspoort te recupereren (CGVS, p. 16). Door dit alles rijst sterk het vermoeden dat u dit paspoort tevens achterhoudt om bepaalde zaken achterwege te houden. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat aan het door u voorgehouden LTTE profiel, welke de basis vormde voor uw problemen in 2012 met de autoriteiten in Sri Lanka, weinig geloof kan gehecht worden. Uw verklaringen in dit verband afgelegd waren immers onvoldoende. Zo verklaarde u voor uw activiteiten voor het LTTE steeds uw bevelen te hebben gekregen via uw neef Eric Janes. Hij was uw contactpersoon in het LTTE (CGVS, p. 8). Merkwaardig in dit verband is evenwel dat u er niet in slaagde duidelijke informatie te

geven over diens positie in het verleden in het LTTE. Zo slaagde u er niet in meer te vertellen over diens activiteiten in het verleden in het LTTE of voor welke afdeling en/of eenheid van het LTTE hij werkzaam was of van wie hij zijn bevelen kreeg. U had slechts een vermoeden dat hij voor de inlichtingendienst van het LTTE werkte (CGVS, p. 9). U leidt dit ondermeer af uit uw bezoek aan Kilinochchi in 2006. Dat u overigens in juni 2006 het toenmalig hoofd van de inlichtingendienst van het LTTE, Pottu Aman, in de regio Kilinochchi zou gesproken hebben over de werkzaamheden die u voor het LTTE diende uit te voeren, overtuigt evenmin. Het is immers weinig aannemelijk te noemen dat één van de absolute toplui van het LTTE zich in juni 2006 persoonlijk zou ingelaten hebben met een eenvoudige smokkelopdracht. Na het mislukken begin 2006 van de hervatte vredesonderhandelingen tussen de regering en het LTTE, was het staakt-het-vurenakkoord (Cease Fire Agreement) immers dode letter geworden en nam het geweld zienderogen toe. Beide partijen begonnen zich hierop voor te bereiden op het hervatten van de oorlog, die op 11 augustus 2006 aanvatte met de sluiting van de A9 grensweg gevolgd door een grootschalig militair offensief van het Sri Lankaanse leger (SLA) in het Oosten van het land. Dat in deze context iemand als Pottu Aman met u persoonlijk contact zou hebben opgenomen is op zich weinig geloofwaardig. Aansluitend bij voorgaande bemerkingen bleek u evenmin de officiële benaming en afkorting te kennen van de inlichtingendienst van het LTTE. U had het in dit verband over 'Intelligence', afgekort 'I' (CGVS, p. 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat de naam van deze organisatie, Tiger Organization Security Intelligence Service, afgekort TOSIS, luidde. Wat uw neef Eric James betreft, kan overigens nog opgemerkt worden dat het tevens verwonderlijk is dat u geen concreet en gedetailleerd verhaal kon brengen over zijn doen en laten in de periode tijdens en na de laatste eindstrijd. U wist weliswaar te vertellen dat hij tijdens de laatste oorlog (of eindstrijd) gewond was geraakt en na de oorlog in een ontheemdenkamp heeft gezeten, waarna hij werd vrijgelaten, maar slaagde er vervolgens niet in hierover meer details te geven. Zo wist u niet of hij actief als strijder deelgenomen had aan de eindstrijd, op welke wijze hij zijn verwondingen toen opliep, in welke ontheemdenkamp hij na de oorlog vastzat en wanneer hij juist vrijgekomen is (CGVS, p. 9). Gezien uw contacten en familieband met deze persoon mag verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Ook over uw eigen activiteiten voor het LTTE kon u maar weinig gedetailleerd en anekdotisch vertellen. U geraakte namelijk niet veel verder dan dat u er toen in slaagde vier containers via de douane te laten passeren en deze afleverde bij de firma's EPS Companay en Mala Inpex (CGVS, p. 7). Wie achter deze bedrijven zaten, waar deze containers juist terecht kwamen en voor welke afdelingen van het LTTE die containers bestemd waren, wist u niet te vertellen (CGVS, p. 7). Over de tijdsperiode waarin u deze container liet passeren, bleken voorts uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal overigens niet geheel te stroken. Zo verklaarde u aanvankelijk dit werk gedaan te hebben in de periode tussen juni 2007 tot voor uw vertrek naar Iran in 2007 (CGVS, p. 7). Wanneer hier later tijdens uw gehoor opnieuw naar werd gepolst stelde u evenwel dat deze transporten plaatsvonden tot december 2006 (CGVS, p. 15). Bij uw activiteiten toen voor het LTTE kunnen overigens nog andere bemerkingen gemaakt worden. Zo is het op zich weinig overtuigend te noemen dat het LTTE bij de uitvoering van haar activiteiten een beroep zou hebben gedaan op een Tamil die getrouwd was met een Singhalese vrouw. Dit druist immers in tegen de filosofie en houding van deze organisatie. Verwacht mag worden dat zij eerder afwijzend tegenover u zouden gestaan hebben. Uw uitleg in dit verband, dat u net door uw huwelijk met een Singhalese vrouw weinig in de aandacht liep van de Sri Lankaanse autoriteiten overtuigt niet (CGVS, p. 7). Dat het LTTE daarnaast na het hervatten van de oorlog in augustus 2006 nog containers via het Colombo het land zou hebben binnengesmokkeld overtuigt evenmin aangezien op dat ogenblik alle toegangswegen tot de door het LTTE gecontroleerde Vanni-regio door het SLA waren afgesloten en goederen niet in of uit de Vanni geraakten, wat tot grote tekorten van noodzakelijke goederen en producten leidde in de Vanni. U legde tot slot ook geen enkel bewijs neer van uw activiteiten in het verleden voor het LTTE.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u aangehaalde problemen in oktober 2012 met de Sri Lankaanse autoriteiten. Uw verklaringen hierover afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal waren vooreerst allesbehalve gedetailleerd, concreet en overtuigend. Zo verklaarde u dat op 15 oktober 2012 CID en het leger uw woning binnenvielen en Eric James daar arresteerden. U was op dat ogenblik afwezig, maar werd duidelijk ook gezocht door de autoriteiten. U gaf te kennen dat ze u en Eric James ervan verdachten het LTTE nieuw leven te willen inblazen (CGVS, p. 6 en 11). Buiten het feit dat Eric James toen gearresteerd werd in uw woning door 4 à 5 personen, kon u evenwel niet veel meer over zijn arrestatie vertellen. Zo wist u niet of de autoriteiten op dat ogenblik een arrestatie- of opsluitingsbevel (detention order) meehadden voor u en/of Eric James en bleek u ook maar weinig te weten over de manier waarop

ze uw woning die dag binnenkwamen of -vielen en Eric James arresteerden (CGVS, p. 12 en 13). U gaf te kennen dat soort zaken niet aan uw echtgenote gevraagd te hebben. U gevraagd of er tijdens zijn arrestatie geweld gebruikt werd, gaf u aan dat Eric James weliswaar geslagen werd, maar dat u niet weet op welke wijze hij geslagen werden en/of hij zich tegen zijn arrestatie verzet heeft. U gaf aan ook dit niet aan uw echtgenote gevraagd te hebben (CGVS, p. 13). U wist evenmin of er over zijn arrestatie door de media bericht werd (CGVS, p. 13). Gezien het belang van deze gebeurtenis voor uw asielaanvraag mag verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent. Daarnaast kan hier tevens gewezen worden op een aantal andere fundamentele tekortkomingen in uw relaas. Zo bleek u niet te weten of na zijn arrestatie een advocaat werd ingeschakeld om hem bij te staan, wat toch wel verwonderlijk is (CGVS, p. 13). Opmerkelijk is ook dat u naliert de familie van Eric James in Jaffna op de hoogte te brengen van zijn arrestatie (CGVS, p. 13). Op het ogenblik van zijn arrestatie verbleef deze persoon immers in uw woning. Bovendien is hij naaste familie van u. Dat u tevens naliert zijn familie alsnog later te contacteren om te weten te komen wat hem overkomen was en aldus meer informatie te bekomen over de preciaire situatie waarin ook u was terechtgekomen, ondermijnt tevens de ernst én de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen (CGVS, p. 13). Dat de autoriteiten wel op 17 oktober 2012 naar uw woning kwamen op zoek naar u, maar nalierten die dag of later een bezoek te brengen aan uw handelszaak, stemt tevens tot nadenken. Verwacht mag immers worden dat zij ook daar onderzoeksdaden zouden gesteld hebben indien zij u daadwerkelijk van terrorisme verdachten. Luidens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal bevond ondermeer uw paspoort zich toen op uw kantoor (CGVS, p. 16). U kon tot slot ook geen concreet verhaal vertellen over de voortgang van het politieel onderzoek tegen u. U geraakte niet verder dan te stellen geen weet te hebben van wat de autoriteiten sinds het opsturen van de door u voorgelegde oproepingsbrief nog ondernomen hebben om u te vatten (CGVS, p. 15). U bleek in dit verband bijvoorbeeld geen weet te hebben van een arrestatiebevel, 'detention order' of rechtzaak tegen u (CGVS, p. 15). Evenmin werd door u of uw familie een advocaat ingeschakeld om hierin meer inzicht te krijgen (CGVS, p. 15). Dat u via tussenkomst een familielid van uw echtgenote die in het Sri Lankaanse leger dient, vernam dat Eric James de autoriteiten had ingelicht over uw smokkelactiviteiten voor het LTTE, overtuigt evenmin, temeer u zelfs de naam niet kent van deze persoon die hierin tussenbeide zou gekomen zijn (CGVS, p. 15).

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. U heeft immers op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat u in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u u door u activiteiten in het verleden voor het LTTE en vrijgelaten LTTE-strijders beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande

vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, uw familiale situatie, uw beroepsactiviteiten in het verleden in en buiten Sri Lanka, uw terugkeer naar Sri Lanka in 2012 en de activiteiten van uw oom bij de douane van Sri Lanka wordt immers niet door het Commissariaat-generaal in twijfel getrokken. De door u neergelegde foto's waarop uw neef Eric James zou staan afgebeeld hebben dan weer geen enkele objectieve bewijswaarde. Met betrekking tot de door u neergelegde internetartikels dient te worden opgemerkt dat deze op geen enkele wijze verwijzen naar uw persoon. Wat dergelijke algemene verwijzingen betreft, dient nog te worden opgemerkt dat deze niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Wat de door u neergelegde oproepingsbrief betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit document niet ondersteund wordt door een coherent en geloofwaardig asielrelaas. De waarde van dit documenten wordt bovendien nog verder ondermijnd door het besef dat valse en vervalste documenten in Sri Lanka gemakkelijk te verkrijgen zijn. Dit document heeft dan ook geen enkele bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: "detention attestation E. J. ICRC, informatie beschikbaar op het internet i.v.m. E.S.P. & CO en Mala Impex, militaire identiteitskaart familielid echtgenote, foto huwelijksfeest met voormelde militair, foto huwelijksfeest met verzoeker, brief echtgenote en brief priester".

Verzoeker voegt per aangetekend schrijven van 24 juni 2013 nog een brief van zijn advocaat A. V. van 3 juni 2013 en per aangetekend schrijven van 26 juli 2013 nog een persoonlijke begeleidende brief bij zijn verzoekschrift.

Ter terechtzitting toont verzoeker een bewijs van een geldtransactie van 2 augustus 2012.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.1.1. Van een kandidaat-vluchteling mag aldus worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn LTTE-activiteiten voor zijn neef en de hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker.

3.2.1. Verzoeker herhaalt “dat hij geen lid was van het LTTE” en hij meent dat het dus helemaal niet onlogisch is dat hij geen ‘inside information’ kreeg. Verzoeker was een geroutineerd zakenman met een importbedrijf. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker deze kennis heeft die hem heeft doen besluiten vier containers te importeren met goederen voor de LTTE. Immers verzoeker moet zich ervan bewust geweest zijn dat dit gevolgen zou meebrengen, ook al waren deze gevolgen niet geheel te overzien. Uit het relaas van verzoeker blijkt enkel dat E. J. zijn eigen neef hem vroeg goederen in het land binnen te smokkelen. Aangezien verzoeker ook nu volhoudt dat hij geen banden had met de LTTE, aangezien hij toen reeds gehuwd was met een Singhalese vrouw, en hij alle belang had bij een neutrale

instelling om familiale en professionele redenen, kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker geen profiel had dat er op kan wijzen dat hij inderdaad zou ingaan op het voorstel van de LTTE. Dit klemmt in deze te meer nu verzoeker die wijst op een hechte familieband, de functie, concrete activiteiten en lotgevallen tijdens en na de eindstrijd van zijn neef geenszins kan duiden en zelfs enkel vermoedt dat deze voor de inlichtingendiensten werkte (gehoor p. 9). Er wordt dan ook niet aangetoond dat zijn neef een noemenswaardige positie had binnen de LTTE, en aldus evenmin dat deze neef zou worden aangesproken voor het organiseren van het binnensmokkelen van essentiële goederen voor de LTTE (kerosinefornuizen en olielampen).

Immers minstens kon verwacht worden dat verzoeker bekend zou zijn met de dienst waarvoor de neef werkte nu dit eenvoudige informatie is. Indien verzoeker beweert *“dat er verschillende departementen waren in de inlichtingendienst (waarvan één Iraanuva Pulanaaivu Sevai heette) zodat de interne afkorting van één ervan bv. best I kon zijn”*). Daargelaten dat “Intelligence” ook met een “I” begint, kan uit de desbetreffende artikelen enkel de thans opgegeven naam blijken doch geen dergelijke afkorting en bovendien neemt dit dan nog altijd niet weg dat verzoeker de algemene naam van de Tamil inlichtingendienst niet kon geven, zelfs niet wanneer hem uitdrukkelijk verzocht wordt om de Engelstalige afkorting te geven (gehoor p. 8). Bovendien is verzoeker niet enkel incoherent over de tijdstippen van de transporten, hij is ook hierover bijzonder onwetend, terwijl deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan indien zij werkelijk ervaren zouden zijn, net omwille van het uitzonderlijke karakter van deze smokkel. Verzoekers verweer inzake het onaannemelijke karakter van het contact met Pottu Amman en zijn betrokkenheid bij LTTE-activiteiten gezien zijn huwelijk met een Singhalese, vermag evenmin te overtuigen. Dat verzoeker getrouwd is met een Singhalese maakt hem bij voorbaat verdacht van vijandige sympathieën, zodat tenzij hij dit nauwgezet kan toelichten -wat niet het geval is- dit hem eerder zou uitsluiten om kennis te nemen van een gedeelte van een smokkelroute van de LTTE. Geenszins is aannemelijk dat verzoeker in 2006 bij zijn eerste contact met de LTTE al onmiddellijk bij een hooggeplaatst figuur als Pottu Amman in Kilinochchi zou zijn geweest (gehoor p. 8) en dus bekend zou raken met diens locatie. Verzoeker is ten slotte niet ernstig waar hij benadrukt dat hij wel kon vertellen over zijn neef wanneer uit onder meer p. 9 van het CGVS-gehoor blijkt dat hij alle vragen over de positie van E.J. in de LTTE, zijn al dan niet deelnemen aan de strijd, de oorzaak van zijn schouderletsel, waar hij verzorgd werd, enz. niet kent. Dat verzoeker wel weet wat diens familieband is kan bezwaarlijk tegen zijn verregaande onwetendheid opwegen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij door zijn neef betrokken werd bij een smokkeloperatie van de LTTE. Evenmin toont verzoeker een bijzondere bekendheid aan met zijn neef zodat niet kan overtuigen dat hij een nauwe band had. Aldus is evenmin aannemelijk dat zelfs indien verzoeker gevolgd wordt dat hij in 2007 besloot om naar Irak te vertrekken om te ontkomen aan de LTTE-druk, *-quod non-* dat hij zich nog met zijn neef wilde inlaten en ook nadien bij zijn terugkomst in Sri Lanka in 2012.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening heeft gebracht in het licht van het geheel van de motieven. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoeker legt thans een document neer van het ICRC en stelt *“Wat betreft de gevangenschap van verzoekers neef Erick James na de eindstrijd kan verzoeker melden dat hij via zijn oom een detention attestation (stuk 2) heeft verkregen, waaruit blijkt dat E. J. in het Boossa Detention Centre en op de Terrorist Investigation Division bezocht werd door het ICRC, en werd vrijgelaten op 03.06.2011”*.

Uit het voorgelegde stuk kan inderdaad worden afgeleid dat (J. S.) E. J. voor het eerst bezocht werd op 4 november 2009 in het *Boossa Detention Centre (Galle District)* en vrijgelaten werd op 3 juni 2011 door de *Terrorist Investigation Division at 6th Floor (Colombo District)*. Zodoende heeft E. J. minstens anderhalf jaar in detentie doorgebracht.

Deze informatie ondersteunt de vaststelling dat verzoeker niet betrokken was bij de activiteiten van zijn neef. Het is immers niet ernstig dat verzoeker niet van deze detentie in de *Terrorist Investigation Division at 6th Floor (Colombo District)* op de hoogte was indien E.J. nadien en telkens als hij in Colombo was in 2012 bij verzoeker kwam logeren, temeer hij verzoeker blijkbaar wel vertelde dat hij gewond geraakte bij de laatste oorlog en in een ontheemdenkamp was (gehoor p. 9).

Indien uit dit stuk kan worden afgeleid dat E. J. een bijzonder profiel had, dan kan niet blijken dat hij nog gezocht zou worden, wel integendeel, hij was minstens anderhalf jaar gedetineerd en werd nadien door de *Terrorist Investigation Division* zelf vrijgelaten, hetgeen impliceert dat de autoriteiten geen verdenking meer jegens hem koester(d)en, wat meteen zijn voorgehouden arrestatie op 16 oktober 2012 wegens vroegere LTTE-activiteiten ongeloofwaardig maakt.

De Raad stelt in deze bovendien vast dat verzoeker nalaat deze arrestatie te objectiveren, hij geen advocaat inschakelde of klacht indiende bij een mensenrechtenorganisatie noch andere kanalen, waaronder de familie van E. J., aansprak om deze arrestatie of zijn eigen beweerdelijke vervolging (gehoor p. 13-14) te ondersteunen. Dat verzoekers echtgenote "*durfde hem er aan de telefoon bijzonder weinig over te vertellen uit angst afgeluisterd te worden*", kan evenmin verzoekers bijzonder gebrekkige kennis van de arrestatie verschonen. Dit kan evenmin verschoond worden door familieruzies, taalproblemen noch een onmiddellijk vertrek of angst voor vergelding zoals verzoeker in zijn aanvullend schrijven van 25 juli 2003 verklaart, gezien verzoeker ook hier in België alleszins voldoende tijd had om zich op de hoogte te stellen van zijn eigen actuele situatie en die van E. J., wat hij echter nalaat. Dergelijke desinteresse en nalatige houding ondergraaft zijn voorgehouden vrees in zeer ernstige mate. Immers een gegronde vrees impliceert dat men zich minstens informeert over het actuele gegronde karakter van deze vrees.

3.3.1. In deze stelt de Raad bovendien vast – voor zover verzoekers relaas überhaupt al waarachtig, *quod non* – dat, behalve verzoekers loutere beweringen dienaangaande, nergens uit blijkt dat verzoeker in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou staan. Verzoeker heeft nooit geen problemen ondervonden na zijn beweerde, doch onwaarachtig geachte LTTE-activiteiten in 2006 (gehoor p. 7). Hij heeft zijn handel verder gezet en is daarop jarenlang zonder problemen het land in en uit gereisd. Zelfs indien de arrestatie van E. J. in 2012 werkelijk zou hebben plaatsgevonden, *quod non*, dan nog werd verzoeker louter mondeling en schriftelijk verzocht om verklaringen af te leggen wat echter geenszins betekent dat men zelf verdacht wordt, laat staan vervolgd zal worden, wat ook blijkt uit het feit dat men verzoeker niet op zijn werk heeft gearresteerd op 16 oktober 2012 (gehoor p. 11), temeer verzoeker verklaarde dat men wel achter het adres van zijn kantoor had gevraagd doch er niet geweest is (gehoor p. 17).

3.4. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoeker om te voorzien in een vertaling. In deze stelt de Raad vast dat de "*militaire identiteitskaart familielid echtgenote*" niet vergezeld is van een vertaling, zodat niet kan worden vastgesteld op wie of wat dit stuk betrekking heeft, temeer de foto bijzonder vaag is. Overigens ziet de Raad evenmin in wat verzoeker met zijn verweer inzake "Sooddy" en de foto's van het huwelijksfeest, één met voormelde militair en één met verzoeker, betracht. Immers een loutere bewering van een beweerd familielid vermag niet de waarachtigheid van een bepaalde vervolging aan te tonen.

3.4.1. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.4.2. De brief van verzoekers echtgenote en de brief van de priester zijn uit hun privéaard subjectief en daarenboven gesolliciteerd. Derhalve kan aan deze getuigenissen geen bewijskracht worden toegekend. Hetzelfde geldt voor de brief van advocaat en parlementslid A. V. van 3 juni 2013 gezien deze zich enkel beperkt tot herhalen van verzoekers asielaanvraag en geen voor verzoeker bijkomende nuttige elementen aanvoert. Evenmin vermag de informatie op het internet i.v.m. E.S.P. & CO en Mala Impex, iets aan hoger gemaakte vaststellingen te wijzigen.

3.5. Volledigheidshalve kan nog worden vastgesteld dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en achteraf ongunstig gebleken richtlijnen van de mensensmokkelaar kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken, noch de bewering dat *“De mensensmokkelaar die hem tot in België begeleidde had hem en zijn familie immers bedreigd, en verzoeker heeft tijdens zijn reis kunnen vaststellen dat haar handlangers, die hem naar Maleisië heeft gebracht, goede banden had met het leger en de migratiediensten op de luchthaven. De dreigementen leken dan ook gefundeerd, en verzoeker wou bijkomende problemen met de autoriteiten absoluut vermijden. Zijn vrouw en hun drie kinderen zijn immers alleen achtergebleven”*. Immers reeds in het kader van zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken evenals zijn interview op het Commissariaat-generaal werd verzoeker meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Indien verzoeker zich verontschuldigde in zijn brief aan het CGVS omdat hij over zijn reisweg niet de waarheid had verteld, dan neemt dit niet weg dat verzoeker ook nu nog nalaat enig reisbescheiden neer te leggen om zijn reisweg aan te tonen zoals deze kan blijken uit zijn verzoekschrift en begeleidend schrijven (*“vals Australisch paspoort op naam van S. A. P., geboren op 18.11.1970 in Jaffna, met Maleisian Airlines naar Parijs (Charles de Gaulle)”*). In het bijzonder kan niet worden ingezien waarom verzoeker nog steeds zijn eigen Sri Lankaans paspoort/paspoorten niet neerlegt. Het ter terechtzitting voorgelegd bewijs van een geldtransactie van 2 augustus 2012 zou volgens verzoeker aantonen dat hij toen nog in Sri Lanka was. Dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet aantoonbaar op een andere en legale wijze, het land is binnengekomen, te meer gezien de omvangrijke reiservaring van verzoeker en verzoeker op het moment dat hij Sri Lanka heeft verlaten beweerdelijk louter een uitnodiging tot verhoor had ontvangen, en hij dus niet illegaal hoefde te reizen omdat hij arrestatie vreesde.

3.6. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielaanvraag en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hij gezocht wordt door de veiligheidsdiensten: er is een oproepingsbrief aan hem gericht waarop hij niet gereageerd heeft. Hij valt dan ook wel degelijk onder een van de risicocategorieën. Het CGVS heeft hiermee geen rekening gehouden; dit laatste element wordt zelfs niet vermeld in de paragraaf motivering over de subsidiaire bescherming.

4.1.1. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door zowel een specifieke voorlaatste

paragraaf van de motivering als de motieven die daaraan voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.1.2. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoekers LTTE-activiteiten in 2006, noch zijn voorgehouden vervolging in 2013, werden geloofwaardig geacht.

4.2. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing "Sri Lanka" – "Risico bij terugkeer"*, van 21 maart 2013, blijkt dat de organisaties die beweren gevallen van foltering op terugkeerders te kennen, met uitzondering van *Human Rights Watch* en *Amnesty International*, hetzij organisaties zijn die lobbywerk verrichten voor de Tamils in Sri Lanka, hetzij organisaties zijn die in het bijzonder opkomen voor de kansen van asielzoekers in het Westen. De rapporten over foltering op terugkeerders na de oorlog geven bovendien geen zicht op de essentiële elementen noodzakelijk of nuttig bij de beoordeling van een asielaanvraag onder meer inzake de identiteit van slachtoffers, de reden en wettelijk kader van de foltering, de omstandigheden van de foltering, de wijze van vrijlating, de reisweg terug naar het VK en eventuele documenten van de betrokkenen. Uit de aangebrachte informatie blijkt bovendien dat CEDOCA de *Freedom For Torture Foundation* en *Human Rights Watch* heeft gevraagd om deze elementen (eventueel off the record) te mogen kennen maar deze organisaties hebben dergelijke informatie over hun "cases" tot op heden niet gedeeld. Bijgevolg is het niet mogelijk om uit de geanalyseerde mensenrechtenrapporten te concluderen dat louter een asielaanvraag of een verblijf in het Westen, de negatieve belangstelling van de autoriteiten zouden kunnen wekken of leidt tot een arrestatie bij de terugkeer.

4.2.1. Uit een allesomvattende analyse van het UKBA van 20 december 2012 *"Sri Lanka Bulletin: Treatment of Returns"* waarin alle rapporten, gepubliceerd tussen maart en november 2012, geanalyseerd worden waarin sprake is van gevallen van foltering op teruggekeerde asielzoekers, blijkt volgens verschillende aanspreekpunten dat terugkeerders momenteel geen problemen kennen (detentie, mishandeling, foltering) bij of na aankomst in Colombo enkel en alleen omdat ze terugkeerder zijn. De aanspreekpunten van de BHC gaven wel aan dat Tamils die gelinkt kunnen worden met de LTTE (vooral van de politieke vleugel of van de strijders) of met een belangrijke paramilitaire leider zeker hierover ondervraagd zullen worden, zelfs wanneer ze reeds "gerehabiliteerd" werden. Verder blijkt dat terugkeerders met een strafblad, door de veiligheidsdiensten gezocht worden, in het bezit zijn van (ver)vals(t)e documenten, het voorwerp zijn van een arrestatiebevel, gelinkt worden aan mensenhandel/gedeserteerd, ontsnapt zijn uit gevangenschap of de borgvoorwaarden ontlopen zijn, welgedelijk problemen kunnen krijgen. Tamils - in het algemeen - zouden volgens de aanspreekpunten in al de bovenstaande gevallen niet perse meer problemen riskeren dan Singalezen.

Indien uit alle geanalyseerde informatie aldus wel kan blijken dat afgewezen asielzoekers en Tamil-terugkeerders bij een terugkeer grondig gescreend worden op de luchthaven, en mogelijk ondervraagd kunnen worden, dan kan hieruit op zich geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Bovendien dient er eveneens op gewezen te worden dat verschillende andere onafhankelijke en betrouwbare bronnen die de mensenrechtensituatie in Sri Lanka van nabij opvolgen, geen weet hadden van Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na hun terugkeer hierdoor gefolterd zouden geweest zijn. Wel is er sprake van corruptie en stelt Human Rights Watch (HRW) dat alle onderzochte slachtoffers van arrestatie aan de grens zich via familieleden dienden en wisten vrij te kopen uit hun detentie.

De British High Commission (BHC) neemt in Sri Lanka bijzonder uitgebreid haar monitoringtaak op zich ten aanzien van vele terugkeerders vanuit het VK en faciliteert en stimuleert alle terugkeerders om zich ook na het verlaten van de luchthaven, indien gewenst, tot hen te wenden. Naast de vele NGO's en mensenrechtenorganisaties, is ook de International Organization for Migration (IOM) een bijzonder toegankelijk en belangrijk aanspreekpunt in geval van vervolging na een (al dan niet gedwongen)

terugkeer. Verzoeker legt geen informatie neer waaruit verontrustende meldingen kunnen blijken. Bovendien leidt verzoekers profiel, -afkomstig uit Colombo en gehuwd met een Singhalese vrouw-, niet tot de bijzondere aandacht. Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker in het verleden veelvuldig het land is in- en uit gereisd en hierbij geen problemen ondervond.

4.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

4.4. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde *“het dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken”*. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK